

Farní věstník

ČERVENEC - SRPEN 2015

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XXIII, číslo 7 - 8

Eucharistie a prázdniny

Období prázdnin a dovolených je pro většinu z nás spojeno se změnou obvyklého denního režimu. Cestování, poznávání nových míst a lidí, hlídání vnoučat, návštěvy přátel a známých, to vše mění náš zaběhnutý životní rytmus. Pokusme se v této době neztratit intenzivní živý kontakt se svým Pánem. Naopak, pokusme se ho prohloubit.

Vždyť on sám nám řekl. "Pojďte ke mně všichni kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím."

Věřím že se nám podaří najít si dostatek času pro

osobní modlitbu i setkání s Kristem ve společenství bratří a sester při slavení eucharistie. Využijme dobře příležitosti k občerstvení našich sil, kterou nám Kristus dal tím že se pro nás stal pokrmem.

Požehnané prožití prázdnin všem ze srdce přeje

o. Josef Maincl

Bohoslužby v měsíci červenci 2015

So	4. 7. 2015	18:00	sv. Jan Nepomucký
Ne	5. 7. 2015	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	11. 7. 2015	18:00	Matka Boží
Ne	12. 7. 2015	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	18. 7. 2015	18:00	Matka Boží
Ne	19. 7. 2015	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží

So	25. 7. 2015	18:00	Matka Boží
Ne	26. 7. 2015	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	sv. Anna

Eucharistie - podvod?

Na první svaté přijímání jsem se ve svých devíti letech velmi těšila: "Musí to být něco krásného a určitě je to taky dobré!" Měla jsem ráda náboženství, milovala jsem tajemství a byla jsem velice mlsná a nadcházející událost slibovala zážitek. Krásně mě nastrojili, všichni se tvářili slavnostně, kostel byl ještě krásnější než jindy, všechno mě dojmalo. Ale chutí hostie jsem byla zklamaná, nemělo to ani chuť chleba, v první chvíli mi to přišlo jako nějaký další podvod na nás dětech. To by ale přece náš pan farář neudělal. Po chvíli jsem se spokojila s tím, že tajemný význam této chvíle je důležitější než dobrá chuť na jazyku. I když jsem byla poučena, že přijímám Tělo Páně, přece jen jsem si Pána Ježíše spojovala spíš s tím, co mi o něm vyprávěli nebo četli, než s tím, co mi bylo podáno. Z tohoto dne nemám žádnou památku, ani si nepamatuji jeho datum.

Uplýnula léta. Musela jsem si projít svým odklonem od žité víry k tzv. "normálnímu" životu bez Boha, v něhož jsem sice nějak věřila, ale jehož příkázáními jsem se nechtěla moc řídit. Jenom jedno mi zůstalo: víra, že Bůh je dobrý, protože skutečná síla je vždycky laskavá.

Pak přišel návrat. Zpočátku pozvolný, pak najednou dramatický a jednoho dne stála zatoulaná ovce před knězem a mohla znovu přijmout svátostného Krista. Toto svaté přijímání si pamatuji i s mnoha detaily onoho dne jako veliký svátek a jeho výročí pro sebe vždycky tiše oslavuji. Bylo to 8. května 1996. Ani jsem moc nevnímala, že je to mariánský svátek, celé moje myšlení bylo obráceno k tomu, že mi bylo všechno odpuštěno, že mohu jít ke svatému přijímání a že jsem zase opravdovou členkou církve. A byla jsem rozhodnuta, že tuto výsadu už si zít nedám.

Toto přijetí Nejsvětější svátosti se v dalších několika dnech ukázalo být branou k řetězu milostí, které mě nesly dál a dál, či spíše blíž a blíž k branám kontemplativního kláštera. Postupně jsem začala mít pocit, jakoby mě řídila nějaká neviditelná ruka. Jakmile jsem si s něčím nevěděla rady – ať už se to týkalo víry nebo každodenních povinností – vzápětí mi přišla odněkud odpověď: z novin, z rádia, při homilii, z hovoru přátel; sotva jsem se dostala do nějaké nesnáze nebo rozhodování, už mi přicházela pomoc nebo mi bylo téměř bez mého úsilí nabídnuto východisko. Byla jsem na nějaké cestě, ale netušila jsem ještě, kam vede. Trochu mě to těšilo, trochu uvádělo do zmatku.

Na poděkování za jednu z velkých přijatých milostí jsem začala chodit denně na mši svatou. Nejčastěji k premonstrátům do strahovského kláštera. Každodenní přijímání bylo z mé strany potvrzením věrnosti Bohu a církvi, ale neprožívala jsem je ještě jako společenství s Pánem. Posun na této cestě nastal jednoho pošmourného prosincového dne. Myslím, že padal sníh s deštěm, čekala jsem na tramvaj a kolem mě se sunula řada aut. Mezi nimi jedno obyčejné autíčko, snad stará škodovka, s vysunutou anténou, na jejímž vrcholku zářil červenooranžový balónek. A mně to najednou připomnělo velmi zvláštní zážitek z nedávné doby – podivné vycházející slunce. Vzpomínka na toto slunce mě nutila sledovat, kam míří ten balónek. Ztratil se mi poblíž malostranského kostela svatého Josefa. Nevím, jestli jsem vůbec kdy byla uvnitř; napadlo mě vzít za kliku. Bylo otevřeno. V kostele bylo šero, jen na hlavním oltáři zářila nasvícená monstrance s Nejsvětější svátostí. Nikdy a nikde tak nezářila jako tehdy ve ztemnělém chrámu svatého Josefa. Nevím, jak dlouho jsem tam byla. Ta chvíle ale byla zlomová; naučila jsem se ctít živou přítomnost skrytého Boha. Dověděla jsem se, že je zde stálý výstav Nejsvětější svátosti a od té chvíle jsem sem občas zašla, zvláště ve chvílích nějakého rozhodování. Mše svaté byly nejkrásnější na Strahově, ale adorace byla nejkrásnější zde. Objevovali se tam skoro stále stejní lidé, turista tam naštěstí málokdy zavítal. Vděčím těm chvílím za mnoho, kéž nikdy nepřestane Pán přitahovat své věrné do tohoto kostela. Velice bych si přála, aby kostely byly zase otevřené aspoň po dvě až tři hodiny denně. Jak má člověk objevit Boha, když to, co o něm

mluví, je dáno pod zámeček? A jak má vytrvat v lásce k němu, když ji nemůže živit setkáváním? Láska roste i krátkými pohledy. Podle mé zkušenosti si Pán cení těchto malých pozorností z naší strany; prosím všechny, kdo ho hledají, aby na tuto cestu nezapomínali.

Na závěr ještě jednu vzpomínku z menšího moravského města. V době, kdy už jsem toužila po klášterním životě a cítila se být vyznamenávána Božími milostmi, jsem tam při jedné mši svatě seděla vedle nějaké staré, už bělovlasé ženy. Neznaly jsme se a vlastně jsem si ji ani neuvědomovala. Až při pozdravení pokoje. Zvedla ke mně tvář s tak nádherným zářivým pohledem, že jsem až užasla. Čisté zářící oči, nepatrný úsměv. Pohled, který nebyl ani naivní, ani se nesnažil zalíbit; plný klidné vnitřní radosti. Čím asi žila? Co jí asi Pán dal poznat? Vedl ji cestou milostí nebo jí dal Milost žít vždycky podle jeho vůle? Časem jsem si všimla její přítomnosti na církevní slavnosti v jiném městě. Nenápadná, myslím, že jsem ji s nikým nevidala. Dodnes je pro mě symbolem svatých všedního dne, i když o ní vlastně nic nevím. Jen to, že chodí do kostela a že její oči září radostí. Kéž náš milovaný Ježíš Kristus skrze společenství s ním nám dá také tak čisté oči a rozsvítí nás pokojnou radostí.

Svědectví sestry premonstrátky z Doksan (převzato z www.pastorace.cz)

Strach ze 'Západu' - muslimský úhel pohledu

"Východ a Západ. Dialog civilizací"

Pod tímto titulem zorganizovala italská komunita Sant'Egidio dvoudenní konferenci (8.-9.6.2015) ve Florencii za účasti významných sunnitských náboženských představitelů. Podle slov předsedy italského hnutí, Marca Impagliazza, je snahou poskytnout muslimským imámům příležitost, aby odhalili tvář islámu, která se velmi odlišuje od toho, co dnes představuje tzv. Islámský stát a jeho násilnické tmářství. Kromě kardinálů Betoriho a Sistacha, florentského a barcelonského arcibiskupa, a členů italské komunity na sympoziu vystoupil vrchní imám káhirské univerzity Al Azhar, Ahmad Al Tájib. Vysoký představitel sunnitského islámu je na vůbec první oficiální návštěvě Evropy. V úvodu svého proslavu se zmínil o dlouhodobých přátelských vztazích s evropskými katolickými intelektuály (O. Vittorio Ianari, prof. Paola Pizzo, dr. Andrea Trentini), se kterými v Káhiře diskutuje o dialogu mezi náboženstvími a civilizacemi.

Jak však poznamenal, tento dialog dosud nedokázal ohraničit otevřený nebo skrytý střet mezi islámsko-arabským světem a Západem, ani nastolit společnou vizi, která by svět vyvedla ze současné krize. "Pokud tato krize bude pokračovat, zaplatí za války, ničení, zaostalost a prolévání krve celé lidstvo, a to zřejmě ve větší míře než při dvou posledních světových válečných konfliktech v první polovině minulého století. Bude to vysoká daň za nezadržitelný rozvoj nových ničivých zbraní a vojenskou politiku, která stále více ovládá scénu kvůli trvajícím odhodlání Západu udržovat svou vojenskou přítomnost ve většině východních zemí", poznamenal Al Tájib a dodal: "Zkoumejme proto bedlivě tyto krajně složité problémy v naději, že nalezneme východisko, či alespoň zasadíme strom míru, který snad v budoucnu vydá plody."

Co je to vlastně "Západ"?

Vrchní imám káhirské mešity Al Azhar se poté pokusil o výklad pojmů "Východ" a "Západ", avšak, jak se zklamáním přiznal, nedokázal nalézt přesný význam a logickou definici těchto dvou celků, které jsou sice zeměpisně vzdálené, leč dějinně a civilizačně provázané. Podle jeho soudu totiž nelze Západ vyměřit na základě jeho etnických a náboženských rysů jako "celek utvářený evropskými národy, které vyznávají křesťanství, protože tato definice neobstojí kvůli milionové muslimské emigraci do Evropy a Ameriky, která zanechává stopy v sociálním tkanivu". Oboustranné vlivy nejsou dítětem dnešní doby, nýbrž po dlouhá staletí poznamenaly obě civilizace. "Je tedy Západ křesťanství, laicismus nebo ateismus? Je to vojenská nebo hospodářská síla? Osvícenství a lidská práva nebo fašismus a rasismus? Umění, kultura, poslední výkřik módních salónů, nebo konzum, věda, technologie a továrny na zbraně hromadného ničení?", ptá se Al Tájib.

Hlavní sunnitský představitel se svěruje s ještě většími obtížemi při hledání jasné a přesné definice islámského Východu, na který západní společnost vyvíjela zřetelný vliv, projevující se ve většině islámských států jako vpád neboli invaze. "Je nutné připomenout", zdůrazňuje vrchní imám, "že islámský svět nemá geografickou kontinuitu a že národní identita tu převládá nad náboženskou." Důkazem může být dlouholetý spor mezi Irákem a Íránem. "Ani výzvy k vytvoření sjednoceného islámského národa nikdy nebyly vyslyšeny", pokračuje Al Tájib. "Tato skutečnost může vést k tvrzení, že neexistuje entita nazývaná "islámský svět", která by mohla být považována za nebezpečí hrožící Západu, jenž naopak vlastní mnohem více drtivějších a útočnějších sil".

Rozdíl mezi silou šilence a silou spravedlnosti a míru

Podle islámského učence se staletá provázanost obou civilizací může stát společnou platformou k jejich vzájemnému přiblížení, založenému na komplemetaritě, prospěšné výměně, posílení principů demokracie, svobody a práva obyvatele Východu i jejich západních bratrů na důstojný a bezpečný život, v naději, že bohaté a mocné státy upustí od despotismu, stranickosti a politiky dvojího metru – jednoho pro Západ, druhého pro Východ.

"Shodneme se na tom", pokračoval egyptský imám na florentské konferenci, "že situace současného světa je žalostná a že muslimské národy neschvalují princip nadvlády síly a jejího neúměrného užití k podrobení národů. Jistě, mohli bychom obdivovat toho, kdo je silný, a jeho sílu, avšak navzdory tomu jím opovrhujeme, protože je nemorální. Činíme tak ve jménu solidarity a lidského bratrství. Toto je rozdíl mezi silou šilence a silou spravedlnosti a míru". Ahmad Al Tájib potvrdil, "že pocity hluboké nenávisti vůči domyšlivému a sveřepému světovému řádu nejsou omezeny pouze na východní muslimy. Naopak, je to převažující postoj mezi širokou vrstvou západních obyvatel, kterým dosud leží na srdci skutečné lidské hodnoty, nezhanobené etikou síly, dílčími zájmy a ideologií cíle, který světi prostředky nehledě na jejich nemorálnost."

Podle imámových slov "východní muslimové a křesťané již dávno nepohlížejí na panovačnou civilizaci síly jako na svůj vzor, ačkoli to kazatelé mondializace v různých koutech planety stále vyvolávají". Jak prohlásil, pravý opak je pravdou – na Východě existují vážné výhrady proti tomuto typu civilizace, který jistě hodně lidí přivedl ke štěstí, avšak zároveň byl kořenem neštěstí příliš mnoha poutivých obyvatel tohoto světa.

Strach ze Západu

Al Tájib dále připustil, že východní muslimové a křesťané musí změnit svůj pohled na Západ a jeho obyvatele. "Ve vztahu k Západu převažují pocity poznamenané strachem, nejistotou, obavami z újmy." Možná jsou odůvodněné, podotkl, ale nepochybně jsou přehnané a hraničí s nenávistí a touhou po pomstě, až do míry hrožící katastrofou, která by ze světa sprovodila obě civilizace. "Obyvatelé Východu – muslimové a křesťané – proto musí ustát s tím, aby na západní společnost pohlíželi jako na nositelku všeho zla, která necítí náboženské hodnoty a ctnosti. Svou přehnaně chmurnou vizi by měli zaměnit za optimističtější a pohlížet na západní společnost jako na lidskou civilizaci, která navzdory svým chybám a omezením lidstvo zachránila otevřením bezprecedentních vědeckých a technologických obzorů. Východ může Západu mnoho nabídnout, aby zaplnil jeho duchovní a náboženské mezery, zatímco Západ může Východ pozvednout ze zaostalosti v oblastech vědy, techniky, průmyslu, zemědělství a jiných. Doufám tedy, že se Západ vzdá svého vlastnění a nadutosti a Východ přestane trpět utkvělými myšlenkami a podezíravostí, aby se oba potkaly na půli cesty", vyzýval káhirský imám.

Jediná alternativa k zastavení násilí

V závěru své řeči se šajch Al Azharu dotkl dvou hledisek civilizačního dialogu. Jak zdůraznil, vzájemné poznávání mezi národy je jedním z koranických příkazů (49:13, "Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je nejbohabojnější - a Bůh je vševědoucí a dobře

zpravený."), předpokládá odhodlanost a upřímné úmysly. Poté popsal činnost svých dvou předchůdců (šajchové Muhammad Mustafa al Maraghi a Muhammad Urfa) ve vedení islámské školy, kteří v době mezi dvěma světovými válkami a v poválečném období vyzývali ke spolupráci mezi islámem a Západem ve snaze zamezit střetům mezi národy.

Druhý aspekt se týká nebezpečí, které hrozí nám všem, uzavíral Al Tájib: "Mám na mysli terorismus a násilí, které ohrožují svět, a celý rodokmen ozbrojených organizací, uskupení a hnutí, které se často skrývají za náboženský převlek a manipulují posvátnými spisy, aby ospravedlnily své výboje, vraždy lidí, krádeže jejich statků a donucení k jejich odchodu do zahraničí. Nemáme jinou alternativu než vzájemnou solidaritu, abychom tuto epidemii zastavili. Vy, mudrci z Východu a ze Západu", obracel se káhírský imám k účastníkům konference ve Florencii, "lépe než kdokoli jiný znáte příčiny této epidemie, která vždy vychází z chybné četby posvátných knih a ze záštiplné světové politiky, podporované obrovským kapitálem – desetkrát větším, než jsou částky určené na boj s chudobou, nevědomostí, nemocí a zaostalostí třetího světa".

(jag) Se svolením převzato z webu České sekce Radio Vaticana redakčně upraveno (titul, mezititulky)

Jáhenské svěcení v Brně 20.6.2015.

V sobotu 20. června jsme s velkou radostí slavili v brněnské katedrále jáhenské svěcení našeho farníka Ing. Mgr. Jiřího Janalíka. Společně jsme se vydali do Brna autobusem pod vedením pana kaplana otce Karla Adamce. Při mši svaté přijali jáhenské svěcení spolu s Jirkou Janalíkem ještě další čtyři bohoslovci. Slavnostní mše svatá a obřad svěcení byl pro nás všechny velkým duchovním zážitkem a povzbuzením v našem životě. A tak vyprošujeme v modlitbě našemu jáhnovi Jirkovi hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a stálou pomoc a ochranu Panny Marie.

Cyklopout' Telč - Turzovka

Za cíl cyklopouti telčských farníků bylo letos zvoleno slovenské mariánské poutní místo Turzovka. Pouť se uskutečnila ve dnech od soboty 6. června do středy 10. června 2015.

A jak taková akce probíhala Vám chceme alespoň trochu přiblížit.

Před začátkem samotné pouti se konaly dvě setkání poutníků, aby byli všichni nebo alespoň většina z nich seznámena s celkovým programem a potřebnými informacemi. Ale organizace a plánování celé akce zabralo hlavním pořadatelům samozřejmě daleko více času. Za což jim patří velký dík.

V sobotu ráno jsme se všichni sjeli na náměstí před farou, kde nám pan děkan udělil požehnání na cestu. Naložili jsme zavazadla do doprovodného vozidla s karavanem, rozloučili se s našimi blízkými, kteří nás přišli doprovodit, a vyrazili jsme vstříc novým dobrodružstvím. Sobotní etapa měla za svůj cíl s noclehem obec Telnici, přesněji jejich místní velice pěknou a moderní Orlovnu. Počasí nám přálo, a proto první kilometry hezky přibývaly. První den jsme na tachometru četli 116,5 km.

Dalším cílem byla Bystřice pod Hostýnem, nocleh nám zajišťoval Dan Janků bylo nám tam moc fajn. Cesta byla pohodová a sluníčko nám opět přálo. Putovali jsme přes Kroměříž s obědovou přestávkou u příbuzných Pavla Komína a Jiřího Uchytily, kde jsme si hezky odpočinuli a mohli tak dojet dalších 116,5 km.

I když další den nás čekalo probuzení se zamračenou oblohou a docela i větrem a ne vždy v zádech, rozjeli jsme se přes Valašské Meziříčí a Rožnov na hraniční přechod Bílá. Z Rožnova si to mraky rozmyslely, takže opět příjemné teplo. Nezastírám, že za poledne jsme se nepřehřívali, ale rozhodně lepší než déšť. V Beskydech to vypadalo, že bouře neunikneme, ale opak byl skutečností, a tak hezky suší, ale z táhlých kopců i dost vyčerpání jsme byli rádi, když jsme dorazili do cíle dalšího dne – Korňa - a v ní velmi milé přijetí s prima večerí Pavla Komína příbuzných. Na tachometru se tentokrát objevilo jen 90,8 km.

Po ránu se mraky dost rychle rozptýlily a my opět vyrazíme se sluníčkem. Od Turzovky nás dělilo jen několik málo kilometrů. Kolem půl desáté dosahujeme cíle celého putování. Mše svatá začínala v 11 h, a tak jsme měli dostatek času na načerpání léčivé vody a posilnění se po náročném výšlapu. Ač neradi, nemohli jsme se tam moc dlouho zdržovat, protože další nocleh byl ještě dost daleko na to, že už bylo poledne a my jsme toho ještě moc neujeli. Kilometrů jsme sice ujeli ještě hodně, než jsme se mohli ukládat ke spánku, ale klesali jsme kolem řek Kysuce a pak Váhu, takže cesta byla příjemná, obzvláště když jsme měli nejen slunce ale i vítr v zádech. Nocovali jsme za Trenčínem, kam jsme dorazili se tmou a s neuvěřitelnými 174,4 km.

Opět jsme se budili do slunného dne a zahájili tak poslední etapu /pro většinu/ naší cyklopoutě s cílem Radějov u Strážnice, kde nocleh nám zajistil Jan Herálecký přes své příbuzné ve velmi pěkných chatkách. Cesta přes Karpaty byla dost vyčerpávající, a tak osvěžení se v nádrži Lučina kousek od cíle naší cesty bylo víc než příjemné. Večere, ubytování se a ukončení akce ve vinném sklepě v Petrově s výkladem a ochutnávkou vín byla zasloužená odměna a všichni jí rádi přivítali. Tachometr nám naměřil 93,3 km.

Odtud většina další den pokračovala domů s koly na autě. Pouze náš poutník Pepa servisující kola - se rozhodl dokončit pouť start cíl a ujel závěrečný den ještě dalších 203,6 km. Spolu s ním si tyto kilometry najel ještě jeden cyklista z Telče, který se za námi dopravil s Honzou Heráleckým.

Zážitků bylo spoustu a myslím, že mluvím za všechny, když budu tvrdit "bylo to fajn!" A neváhala bych vyrazit znovu a ještě jednou všem moc děkuji za to, že jsme se mohli zúčastnit. Hlavně chci podpořit další poutníky a hlavně poutnice, aby příště neváhali a vyrazili spolu s námi.

převzato z farních stránek (HV)

Zpráva z jednoty Orla

PraStart neboli Prázdninový Start

Školní rok skončil, dříve než se rozjedete za tetami, babičkami a na tábory, přijďte se naladit na prázdninový režim. Orel Telč zve všechny děti školou povinné i ty, které se na školu teprve těší na PraStart, odpoledne plné her a soutěží s tajuplným názvem Škola naruby. Čeká na vás skákací hrad, fotokoutek, chůze po laně a další atrakce. Na závěr bude táborák. U nás prázdniny začínají už v neděli 28. 6. od 15 hodin na hřišti u orlovný (bývalé kino). Tak přijďte.

Z farní knihovny

Není anděl jako anděl *Veronika Katarína Barátová*

Poslední dobou jako by náš svět, plný nejistoty, existenciální úzkosti, vnitřní prázdnoty a beznaděje, chtěl zkrásnět. Svět zaplavili andělé. Nepřeberné množství publikací se věnuje andělskému fenoménu a probouzí ve čtenáři touhu po zážitku. Jsou však mnohé andělské terapie, vykládání andělských karet, zjevování se andělů a různé formy komunikace s nimi v souladu s křesťanskou vírou?

Tato knížka nabízí čtenáři pomoc při rozlišování ve světle Písma a katolického učení. Co nejjednodušším způsobem poskytuje dostatečný vhled do dané problematiky a v souvislosti s tím reaguje na aktuální bestsellery na knižním trhu. Čtenářům může posloužit jako orientační "rozcestník", protože zkrátka ve světle křesťanské tradice "není anděl jako anděl".

Charisma Terezie z Avily *Antonio Maria Sicari*

Kniha vypráví o vnitřní cestě sv. Terezie z Avily. Vznikla proto, aby nejmladší řeholníci ve formaci (a každý, koho uchvacují svatí, které Bůh dává církvi) byli seznámeni s itinerářem, jehož prostřednictvím jedna karmelitánská mniška obnovila svůj řád a stala se učitelkou celé církve. Odhaluje vnitřní vývoj zkušeností, bojů, překvapivých tušení a především působení Boží milosti v srdci jedné ženy až do doby, kdy se jí podařilo zrealizovat své povolání a zároveň „novou“ formu řeholního života.

Tímto itinerářem však může být osloven každý křesťan, i když mu Bůh světil jiné poslání

Z matriky

V měsíci červnu přijali svátost křtu:

Jakub Bloudíček

V měsíci červnu přijali svátost manželství:

Ing. Tomáš Marek a Michaela Křížová DIS

V měsíci červnu nás předešli na věčnost:

Vladimír Coufal

Josef Barák

Nezhyne rod, jenž věřit nepřestane

Nedávno jsme jeli na mši svatou do malé vesnice nedaleko od nás. Jedinou mši za celý týden v té vesnici. Po revoluci tu opravili kostel. Opravy financovali odsunutí starousedlíci, kteří se po spoustě let mohli vrátit aspoň jako hosté do míst, kde žili jejich předkové. Kostel je krásně opravený. Ale to je vše. Na mši svatou tam přišlo 6 starých lidí, mladý pár snoubenců a my – generačně "mezi nimi". Na parkovišti před kostelem hrály fotbal děti – tři kluci a dvě holčičky. Kola opřená o zeď kostela. Pak přijelo červené auto. Mladý muž vyhlédl z okénka auta a volal – promiňte, zase jsem se zdržel. Když vylezl z auta, z legrace kopnul do míče a zvolal – góooool. Byl to farář – Polák, z blízké farnosti. Děti si kola a míč odložily v předsíni kostela a za chvilku začaly rozsvěcovat svíčky a jedna z holčiček běžela na kůr. U oltáře stál mladý kněz, vedle něj jeden kluk a jedna holčička v ministrantském. Druhý kluk byl kostelník, třetí seděl v lavičce a tvořil s námi "lid boží". Do party vzali ministranti i našeho Pěťu. Pohled na kluka, kterému z ministrantské suknice vykukovaly nohy v kopačkách a na holčičku, ještě určenou, která si rozčuchané vlasy narychlo sepnula a ozdobila spončkami, byl legrační. Ta nahoře hrála na varhany jen pravou rukou doprovod k mešní písničce. Zpívat se k tomu dalo docela dobře. Pan farář byl rád, že můj manžel byl ochoten číst čtení. Jedna z těch holčiček mi při loučení řekla: pan farář je fajn, tak sem chodíme.

Byli jsme loni v Praze. V kostele na Malé Straně jsme rodinám našich holek kupovali malou sošku Jezulátka. Postavili jsme se do dlouhé fronty lidí, kteří chtěli stejně jako my ty sošky požehnat. Byli jsme tam jediní Češi. Ten kněz přecházel z italštiny do francouzštiny a španělštiny.

Co se to stalo s vírou v naší zemi? Proč se ztratila z rodin, kde po staletí byla? Jak ji získat zpět? Může být prvním krůčkem nadšení z dobrého kněze, nebo zaujetí krásnou hudbou, uměním, povzbuzení ze společenství mladých lidí....? Nevím. Při návštěvě Svatého otce před dvěma lety jsme na začátku mše svaté zpívali písničku "Pane, uzdrav svou zem, slyš nářek náš a obrať k sobě národ náš" a na závěr "svatý Václave...pros za nás Boha,...nedej zahynouti nám, ni budoucím". Zpíváme, že nezhyne rod, jenž věřit nepřestane...

Ještě, že v té písničce není, co bude s rodem, který věřit přestal.

(převzato Helena Háková, 50 let, Studenec 2011)

Uzávěrka příštího čísla je v neděli 23. 8. 2015

*Neprodejné, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč - www.farnost-telc.cz
Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@o2active.cz*